

Fülöp Kálmán

A Bözödi-tónál

Ásít a víz —
torony könnyez.

Iszapszínű
 eget verejtékez

partra hulló
alkonyatban

a tó.

Rekettye- s fűz-sirám —
szomorúfűz-panasz.

Keszeg jaj, lankadó,
vadruca-induló.

Halálra rémült csend:
a tóba fúlt falu.

Ars poetica

Engem a versek úgy ölelnek,
mint alkonyat a naplementét,
árnyak a fényt, fények a csendet,
szétomló haja asszonyom keblét.

Illatuk kék s bűvös szivárvány,
barackvirág-csend tavaszi fákon,
s a rügyben bomló érzelem,
felzokog minden ébredő ágon.

Nem álmodom a rímeket,
csak úgy maguktól összeállnak,

s mint alkonyszínek naplementén,
igazi idillt muzsikálnak.

Én ők vagyok, ők bennem élnek,
önzetlen, ritka szellemek,
s az űrt, amely csapong a térben,
kitöltik csodás elemek.

Engem a versek átkarolnak,
sétára hívnak igazi fényben,
és ritka az a pillanat,
amikor elalszanak az éjben.

Vándor voltam

Voltam vándor,
s menekültem.

Önmagamtól,

mástól

távol,

szakítottam
boldogságot
vadvirágok
mosolyából.

Árnyam kísért
hű barátként,

rám kérdezett,
s válaszoltam.

Utam során
olykor-olykor
csupán vele
társalógtam...

Önarckép

A tegnapból úgy jöttem át, ahogy voltam.
Csak arcom lett ráncosabb, hajam deres.
Külsőm, az változott, öregebb lettem –
lélekben maradtam szálfegyenes.

Holdnász

Lugasom
tél-álmán
éjszaka érik

pislog
az öreg ház
ázik
a tornác

ha csak
egy percre is
oszlik
a vén sötét

tombol
a holdnász...

Csatáné Balogh Irénke

Éneklő gyöngyvirágok

Tamási Áron emlékének

Itt nyugszik tested
a tölgyek alatt,
őrt áll fölötte
a Héthavas.
Lelked derűjét
mesévé
csokrozzák
síremlékedbe
faragott
Szervátiusz-képek,
s fejednél
a gyöngyvirágok
zsoltárt énekelnek.
Itt áll emléked
fényes kapujában
a magas kő...
Áll az időben
rendíthetetlen,
dacosan, keményen.
Áll nyomtatéknak
e földindulásban,
hogymint ne
csússzon
lábunk alól a talaj,
s jövő-menő szelek
szerte ne fújják
fényes álmainkat...

Hazafelé

Hazafelé
tartott a szekér
